

Mijn werk gaat over het opwekken van de verbeelding. De schilderijen die ik maak bestaan uit een groot aantal afzonderlijke kleurvakken. Ik besteed veel aandacht aan het balanceren van kleuren en vormen om een zo groot mogelijke eenheid in het beeld te krijgen. De ogen van de kijker krijgen zo ruimte om zich vrij over het doek te bewegen. De opbouw van het beeld is helder als glas, toch is er sprake van een gevoel van onbepaaldheid. Het ligt niet vast wat alle vormen precies voorstellen. De kijker wordt uitgenodigd het beeld met eigen associaties te verrijken.

Sinds 2013 gebruik ik de drie versies van *Vijftien zonnebloemen in een vaas* van Vincent Van Gogh die zich in musea in Londen, Amsterdam en Tokyo bevinden als basis voor mijn schilderijen. In deze werken heeft iedere bloem een bijna menselijke uitdrukking: sommige lijken verbaasd, andere vermoeid, of juist vol jeugdige extase. Ze wekken allerlei associaties bij mij op. Toen ik ze begon na te tekenen verschenen klokken, lampen, snavels en hijskranen als vanzelf. Voor een moment zag ik een bloem in vleermuisgedaante. Al schilderend kreeg het beeld vorm. Wat uiteindelijk op het doek kwam omvat zowel vleermuis als bloem. De serie van inmiddels twintig variaties die ik tot nu toe gemaakt heb laat nog maar een glimp zien van de onvoorstelbare hoeveelheid aan prachtige beelden die in de zonnebloemstillevens van Van Gogh schuilgaat.

Pinokkio, een bekende protagonist uit mijn werk, is een uitstekend middel om over de verbeelding na te denken. Hij is een pop, maar lacht, zingt, danst en huult desondanks. Op het moment dat de blauwe fee hem tot een echte jongen maakt is het verhaal ten einde. Juist als pop is hij interessant, kan hij in onze gedachten tot leven komen. Een menselijk vermogen tot opwekking maakt ons vreemde tronieën zien die ons aanstaren vanuit boomstammen, marmeren tegels en stekkerdozen. Ik geloof dat dit een manifestatie is van een veel meer omvattend verschijnsel. De wereld vertoont zich slechts aan ons in een vermenschlijkte gedaante. Levenloze dingen worden alleen met levende ogen gezien. In het verhaal van Collodi bungelt Pinokkio aan de galg. Hij is wanhopig, maar zijn angst is ongegrond. Hoe zou een pop kunnen sterven?

De late schilderijen van Fernand Léger zijn belangrijk voor mij. Wolken, rotsen, mensen en vlinders zijn allemaal op dezelfde monumentale wijze geschilderd. Er is geen onderscheid tussen hoe een hand en een fietswiel behandeld is. Op het eerste gezicht lijken de mensfiguren maar vreemde poppen. Maar dan gebeurt er iets. Alle figuren worden volkomen in hun omgeving opgenomen en de levenskracht van mensen en dieren vloeit uit over het landschap en de voorwerpen. De scheidslijn tussen het levenloze en het levende is minder scherp dan hij soms kan lijken. Het levende komt voort uit het levenloze en gaat er ook naar terug.

Ik benader deze thema's niet alleen in schilderijen, maar ook met fotografie. Ik maak maskers op basis van afdrukken van mijn gezicht. Ze passen me als een handschoen. Op het moment dat ik ze draag wordt mijn gezicht een zelfportret en verschijnt er een verbeelde identiteit. Deze personae worden moeiteloos deel van mijzelf en vergroten het idee van wie ik ben. Bij het fotograferen streef ik naar een

schilderkunstige verstilling. De gesloten huid van het masker doet het schijnsel in mijn ogen helderder uitkomen en geeft ruimte aan kijkers om het beeld tot leven te wekken.

Wouter van Riessen
Amsterdam, 2016